

Богъ великийъ давно вамъ помогне да избавите християнитѣ отъ проклетия родъ агарянскій... Що ме гледашъ?... Не вѣрвашъ ли? Ела, ела.

И като хвана прѣхласнхтия Викентия за ржката, поведе го къмъ дулапа, извади единъ голѣмъ зеленъ тефтеръ, раствори го съ старешки трепетни рждѣ и каза:

— Чети тука, чадо; сега нѣма да криж. Прости ме, Боже!

Викентий прочете слѣдующитѣ забѣлѣжки, написани съ ржката на калугера:

„1865 Феруфария 5. Пратихъ на негово благородіе, господина, господина * * * въ Адеса градъ, 200 отомански лири за петъ момчета българчета, да слѣдуватъ учението си.

„1867 Септемѣрия 8. Пратихъ на негово благородіе, господина, господина * * * въ Габрово, 100 отомански лири за петъ момчета български, да слѣдуватъ учението си.

„1870 Августосъ 1. Пратихъ на негово благородіе, господина, господина * * * Плойдивъ 120 отомански лири за петъ момчета българчета, за да слѣдуватъ учението си.“

Отець Иеротей, си наплючи прѣститѣ и обѣрнх друго листо: — Чети тука.

Викентий прочете.

„Да се знае: Въ малката зелена кесия 600 лири отомански. Тия монети да будатъ за иеродиакона Викентія, отъ градъ Клисурса, рукоположенъ въ светая обитель Светий Спасъ — за да иде да слѣдува богословското си учение въ Кіево, за полза на Болгарія.“

Послѣдната бѣлѣжка имаше значение и на завѣщание, въ случай на внезапна смръть на стареца.

Всичко това Викентий мислѣше, че го сънува. Той не смѣеше да вдигне очи и да срѣщне старческитѣ, които сега го горѣхх, като два живи вългена. Той само цалунх съ благоговѣйна признателность дѣвеницата му, и благодар-